

ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

УДК 378.172

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У НАВЧАННІ СТУДЕНТІВ ЯК ЗАСІБ ПОДОЛАННЯ НЕГАТИВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ У ЗДОРОВ'Ї ШКОЛЯРІВ

Баштовенко О.А.

Ізмаїльський державний гуманітарний університет

Стаття присвячена актуальній проблемі здоров'язбереження дітей. У вирішенні цієї проблеми провідне значення належить вчителям фізичної культури. Основи професійної готовності, складовою якої є здоров'язберігаюча компетентність, формуються ще на етапі навчання у вищих навчальних закладах. Подолання проблем пов'язаних з недостатнім рівнем готовності педагогів фізичної культури до реалізації системи здоров'язберігаючих заходів, недосконало розробленими аспектами їх діяльності в освітньому процесі, недосконалим програмно-методичним забезпеченням формування професійної готовності в вищих навчальних закладах допоможе сформувати професійні компетенції вчителя фізичної культури як комплексного феномену, з великим потенціалом для поліпшення рівня здоров'я дітей та підлітків.

Ключові слова: здоров'язбереження, фізична культура, професійна компетентність.

Постановка проблеми. Питання збереження здоров'я ніколи не втратить своєї актуальності. Серед всіх цінностей, що людина визначає за своє життя, найвагоміше місце займає її здоров'я та здоров'я її дітей. Все що стосується підтримки, зміцнення, застосування різних технологій спрямованих на збереження здоров'я, з давніх-давен привертає увагу людства і до теперішнього часу є досить актуальним. Сучасний етап формування здорового життєздатного покоління визначається соціальною політикою держав. Світова спільнота вже визначила загальні погляди та вимоги до формування здоров'язбереження низкою документів, нормативно-правових актів щодо сприяння впровадженню здорового способу життя. Декларація прав людини, Алма-Атинська Декларація, Джакартська Декларація, Всесвітня Декларація з охорони здоров'я «Здоров'я для всіх у XXI столітті», Бангкокська Хартія, Європейська стратегія «Здоров'я і розвиток дітей та підлітків» свідчать про нагальну потребу чіткого усвідомлення щодо зміни стратегії людського життя [7, с. 168]. Але як забезпечити реальні позитивні зрушення в напрямку покращення здоров'я та збільшення тривалості життя? Як донести до всього суспільства, що не тільки держава несе відповідальність за здоров'я кожного громадянина, а і кожна людина повинна усвідомлювати відповідальність за збереження свого здоров'я.

Налагодити стосунки між урядом і особистістю через різноманітні громадські організації, навчальні заклади, структурні об'єднання, здійснювати Концепцію загальнодержавної цільової соціальної програми «Формування здорового способу життя молоді України» повинен компетентний педагог, викладач, учитель, тренер. І, вразі готовності до ефективної професійної діяльності, ми зможемо розраховувати на здорове, успішне суспільство нашої країни.

Аналіз останніх досліджень. Незважаючи на зусилля держави, привертання уваги громадськості до цієї проблеми, запровадження нової

освітньої реформи «Нова українська школа», ще не вдалося створити умов для вирішення болючих проблем і створити в закладах освіти середовище, що забезпечить для кожної дитини комфортні умови навчання, оптимальний режим навантаження та рухової діяльності. Воно б стало основою успішності і збереження здоров'я під час навчання [8, с. 50]. Якими шляхами рухаються наші науковці у вирішенні цього питання? Ряд авторів виділяють значення первинної профілактики, що базується на формуванні здорового способу життя. Кожна людина повинна бути відповідальною за своє здоров'я, свідомо усувати девіантні фактори ризику для здоров'я [9, с. 45]. Але така життєва позиція не виникає примусово, або спонтанно, вона повинна бути вмотивована з дитячих років. Впровадження здорового способу життя серед молоді дуже складне, але конче необхідне завдання. Ця проблема віднесена до категорії таких, що визначають рівень національної безпеки України.

Сучасна статистика досить сумна, оскільки свідчить про велику кількість соматичних відхилень, які придбані дітьми і студентами під час навчання [9, с. 40]. Причина цього: особливості навчального процесу, що потребує певної напруги в опорно-руховому апараті, тривалої нерухомості хребта, напруження зорового аналізатору, малорухоме проведення вільного часу поза навчальним закладом через слабо розвинуту структуру позашкільного фізкультурно-оздоровчого напрямку. Батьки не можуть в належній мірі створити умови для нормального розвитку дитини, або не мають коштів для цього. Обмеження руху веде до гіпокінезу, що і є фактором ризику для здоров'я ростучого організму.

Н.Ф. Романова наголошує, що поширення серед молоді наркоманії, алкоголізму, тютюнокуріння, захворювань, що передаються статевим шляхом, незрілої вагітності є проявами соціально-небезпечних хвороб [9, с. 40]. Півний алкоголізм вже став навіть гострою проблемою. Якщо перелічувати деякі небезпечні для життя молоді фактори, то ситуація

є такою, що: 40% юнаків і 30% дівчат регулярно вживають алкоголь, 10% вже пробували наркотики, 1% підлітків кінчають життя самогубством. Уже до 18 років 82% юнаків та 72% дівчат палять [11].

Тевкун В.В. визначає здоров'язбережувальну компетенцію, основу професійної підготовки вчителів фізичної культури, як проблему першочергової важливості вищої освіти сьогодення. Чому це є проблемою? Тому, що у майбутніх педагогів відсутня мотивація до діяльності, пов'язаної із збереженням здоров'я дітей, вони не знають і не вміють використовувати в освітньому процесі здоров'язбережувальні технології, ігнорують наукову організацію праці в педагогічному процесі. Як наслідок – незадовільний стан культури здоров'я, дефіцит системи знань і практичного досвіду у галузі збереження і зміцнення здоров'я підростаючого покоління. Суспільство потребує нового спеціаліста, здатного втілити практичний досвід у галузі здоров'язбереження. Саме компетентніший підхід у підготовці майбутніх вчителів фізичної культури формує нові технології в освіті та вирішує суперечності між соціальним замовленням та недостатнім рівнем сформованості здоров'язбережувальної компетентності.

Н.В. Тамарська визначає суть «здоров'язберігаючої компетентності» у проведенні профілактичних заходів та втіленні здоров'язберігаючих технологій фахівцями, що розуміють фундамент здоров'язбереження.

Т. Бондаренко виділяє компоненти здоров'язбережувальної компетенції такі як: емоційно-ціннісний, когнітивний, та практично-діяльнісний. Вони включають фундаментальні медико-біологічні, психолого-педагогічні та методичні компоненти.

На думку Митяй О.І.: «Успіх учителя фізкультури в роботі з дітьми багато в чому визначається його ставленням до них. Найкращими вчителями фізкультури є ті люди, які люблять дітей, які знають їхні інтереси і запити, вміють будувати взаємовідносини з ними на основі взаємної поваги і довіри. Крім того, вчитель фізкультури повинен бути не лише майстром своєї справи, еталоном педагогічної майстерності, а і наставником на шляху здоров'язбереження».

І.М. Шепенюк, розглядає проблему формування здоров'язбережувальної компетентності педагогічних працівників в умовах інноваційного розвитку навчального закладу, ключовим елементом якого визначає дослідно-експериментальну роботу, що вдосконалює професійний розвиток педагогів та їх майстерність.

О.С. Заблоцька на основі контент-аналізу визначень «компетенції» й системного підходу встановила ознаки цієї категорії та сформульвала її інтеграційне визначення. «Знання парадигма освіти» більше не задовольняє сучасне суспільство. На міжнародному ринку праці в першу чергу звертають увагу на здатність ефективного застосування набутих знань у професійній діяльності. Ю. Рибінська: «Компетентність – це загальна здатність, що базується на знаннях, досвіді, цінностях, здібностях, які набути завдяки навчанню».

Р. Мільруд й А. Андреев характеризують дане поняття як здатність домагатися результатів, вирішувати конкретні проблеми володіти активними знаннями щодо висунутих вимог у відповідних галузях.

Компетентність є якість спеціаліста, підсумок його саморозвитку та додаток досвіду за думкою В. Болотова і В. Серікова. Доречно звернути увагу на думку І. Гушлявської та Д. Трубочова, що вищеперелічені складові категорії «компетентність», включають у себе й досвід застосування набутих компетенцій.

Дуже цікаве трактування здоров'язбережувальної компетентності у О. Дзятковської, яка вважає, що зазначена компетентність включає в себе здатність: на мотивацію до здорового способу життя, усвідомлення цінності здоров'я, можливості довголіття, соціальної активності; регулювати фізіологічні стани для підтримки працездатності, застосовувати здоров'язберігаючі та здоров'явідтворюючі прийоми професійної діяльності [1].

Педагог, який працює на засадах педагогіки здорового способу життя (за В.М. Оржеховською), вирізняється індивідуальними здібностями та вміннями самостійно шукати, збирати, аналізувати, представляти, передавати інформацію про здоров'я, здоровий спосіб життя; моделювати та проектувати об'єкти та процеси, в тому числі – власну індивідуальну діяльність; здійснювати превентивну роботу; приймати правильні рішення, творчо та ефективно розв'язувати непередбачувані завдання.

Також є цікавим підхід О. Бусигіна та В. Пентюхіна що розглядають здоров'язбережувальну компетенцію як інтеграцію фізіологічних, соціально-психологічних, гносеологічних і акмеологічних компетенцій. На нашу думку це співзвучно з напрямком «Сталого розвитку», який є визначальним для сучасного світу. Основні серед фізіологічних компетенцій це ставлення до життя, раціональне харчування, шкідливі звички, фізичний розвиток, правила здорового способу життя, вміння вивчати власний спосіб життя та проводити самооцінку фізичного розвитку, ставлення до загальнолюдських цінностей, розуміння ноосферних норм поведінки, вміння «любити себе», знання теорії здоров'я здорової людини та його збереження.

Отже, підсумовуючи огляд, можна зробити висновок, що фізичне виховання дітей та молоді повинно здійснюватись спеціалістами та професіоналами високого класу. Багато науковців, що висвітлювали науково-педагогічні пошуки у методиці фізичного виховання та формуванні фізичної культури молоді в умовах реформування освіти, розглядають можливість оновлення змісту викладання предмету (В.Г. Ареф'єва, І.О. Кузьменко, Ю.В. Васькова, О.М. Вацеби та ін.). Деякі автори пропонують застосовувати різні форми фізичного виховання (А.В. Цьось, О.О. Власюк, Н.В. Крачевська, А.В. Огністий). Об'єднати школу і сім'ю, починаючи з першого класу через оновлення змісту викладання фізичної культури пропонує О. Бондарчук. Етап початкової школи є дуже важливим, бо він характеризується зниженням рухової активності майже на 50%. у порівнянні з дошкільнятами. Тому цей період потребує особливо ретельного перегляду підходів до здоров'язбереження засобами фізичного виховання.

У зв'язку з цим актуалізується потреба в таких педагогах фізичної культури, які б задовольнили потреби дітей в руховій активності

різноманітними засобами і методами та спрямували їх розвиток в оздоровчому руслі. Основи професійної готовності педагога нового часу, компетентного спеціаліста у відповідному аспекті необхідно формувати ще на етапі навчання майбутніх фахівців у вищих навчальних закладах. Формування професійних компетенцій доцільно враховувати в освітній практиці вищих навчальних закладів педагогічного профілю [10, с. 95].

Мета роботи. Проаналізувати теоретичну складову медико-біологічної підготовки студентів фізкультурно-спортивного профілю, на предмет формування у них здоров'язберігаючої компетенції. Визначити необхідність в підвищенні рухової активності дітей як соціальну умову збереження їх здоров'я в освітньому процесі. Обґрунтувати рівень готовності педагогів фізичної культури до реалізації компетентнісного підходу у системі заходів, що формують систему фізичного виховання середньої освіти.

Основний матеріал дослідження. Європейський освітній простір потребує від України врахування сучасних тенденцій вищої європейської освіти. Підтримуючи цей процес, вона змінює нормативно-правову базу для інтеграції вищої школи України в загальноєвропейську систему вищої освіти. Аналізувати тенденції реформування системи підготовки спеціалістів в Європі в галузі фізичної культури і прогнозувати шляхи її зближення з вітчизняною. Фахівці з фізичної культури на сьогодні перебувають у пошуку шляхів реформування системи підготовки професіональних кадрів, що відповідають Європейським стандартам. Саме їм в найближчому майбутньому належить здійснити на практиці кардинальні зміни.

Сучасний рівень життя вимагає від уроків фізичної культури вироблення в учнів рухових навичок і умінь до самостійних занять фізичними вправами, дотримання здорового способу життя, вміння самостійно слідкувати за змінами, які відбуваються в організмі. Оцінювати і аналізувати впливи фізичного навантаження як позитивні процеси життя [6, с. 167].

Компетентний спеціаліст фізичного виховання повинен на власному досвіді переконати вихованців у необхідності рухової діяльності та володінні найпростішими методиками моніторингу соматичного здоров'я. У своїй професійній діяльності, маючи достатню фундаментальну підготовку, вчитель здатен враховувати найсприятливіші вікові та анатомо-фізіологічні періоди для розвитку та оздоровлення організму школярів, розкривати значення занять фізичними вправами для здоров'я учнів [5, с. 236].

Формування переконання у необхідності рухової діяльності, можливості отримання задоволення від фізичного навантаження та свідомого прагнення до здоров'язбереження, проведення комплексного контролю у фізичному вихованні та спорті, використання його показників в плануванні навчальних занять та виховної позашкільної роботи, отримання об'єктивної інформації про стан здоров'я вихованців – складові ефективного управління процесом фізичного виховання та спортивного тренуванням, необхідний підсумок професіоналізму вчителя, як сучасного компетентного спеціаліста.

Вміння застосування вищезазначених умінь дозволить зробити фізичну культуру здоров'язбережувальним напрямом у розвитку освітнього простору.

Головним з набутих професійних компетентностей спеціалістів з фізичної культури є навик здійснення постійного контролю за самопочуттям і загальним станом здоров'я. Найбільш зручна форма самоконтролю – це ведення спеціального щоденника. Такий спосіб самоконтролю дуже зручно застосувати в навчальному процесі в середній школі. Вчитель повинен не тільки вміти контролювати стан власного здоров'я, але і навчити учнів володіти цим.

Самопочуття, сон, апетит, розумова і фізична працездатність, позитивні і негативні емоції – це показники, які необхідно навчитися визначати та аналізувати в повсякденному житті і навчальній діяльності. Доцільно звертати увагу на самопочуття після занять фізичною культурою, відмічати настрій. Застосовувані навантаження повинні відповідати фізичній підготовленості, віку та приносити задоволення. Регулярний контроль надасть можливість визначити ефективність занять, засобів і методів для оптимального планування величини й інтенсивності фізичного навантаження і відпочинку. Опанування методиками антропометричних та фізіометричних досліджень дозволить визначити початковий фізичний стан та перспективи його подальшого удосконалення [3, с. 30].

Розуміння ролі втоми як природного активатора процесів відновлення, є важливим, бо без втоми відбувається неухильне зменшення обсягу функціональних резервів органів і систем організму, зниження працездатності. Систематичне стомлення стимулює відновні процеси, наслідком чого є покращення самопочуття, піднесення настрою. Тому саме вчитель, тренер допоможе розкрити значення позитивного звикання до фізичного навантаження яке виникає в разі регулярних фізичних занять. Саме позитивне звикання до фізичних навантажень робить їх невід'ємною частиною повноцінного здорового життя [2, с. 75].

Для глибокого, обґрунтованого усвідомлення позитивного впливу фізичних навантажень на здоров'я необхідне включення теоретичного компонента в практичний курс дисципліни. Можливість усвідомлено підійти до вибору рухової активності і визначити її для себе основою формування здорового способу життя – показник позитивних змін у свідомості молоді.

В попередніх наших роботах ми відмічали, що інноваційним аспектом у формуванні здорового покоління є створення напрямку – фізична культура – спосіб життя. Тільки через це єднання можливе зрушення в свідомості людей.

Існуючі освітні розробки в професійній підготовці фахівців фізичної культури мають недостатньо сформовані аспекти в здоров'язберігаючому напрямку; програмно-методичне забезпечення для формування професійної здоров'язберігаючої компетентності у закладах освіти потребує ретельного перегляду. Загально визначеного розуміння здоров'язберігаючої компетентності вчителя фізичної культури як комплексного феномену з великим потенціалом для поліпшення рівня здоров'я дітей та підлітків на жаль не сформовано до теперішнього часу. Дуже прикро, що з навчаль-

ного контенту вилучено цикл природничої фундаментальної підготовки. Освітні програми з фізичної культури з кожним роком все більше втрачають дисциплін медико-біологічного спрямування, хоч саме вони і формують фундаментальну базу здоров'язбереження. Серед освітніх компонентів кількість їх складає близько 19%. Сучасний світ з його новими формами життєзабезпечення, спеціальності, професії, які вимагають високої технічної та технологічної підготовки, спрямовують весь навчальний потенціал на досягнення високої конкурентної спроможності фахівця, але безперечно, здорового фахівця [4, с. 237]. Та якщо мова іде про фахівця в галузі фізичної культури, то однозначно, здатного формувати здоров'я, забезпечувати здоров'язбереження. Тому завданнями циклу цих навчальних дисциплін є забезпечення знаннями щодо анатомічної будови людського тіла, вікових особливостей організму та фізіологічних зрушень під впливом різноманітних внутрішніх та зовнішніх втручань, уміння визначити умови для оздоровчої фізичної діяльності, володіти методиками визначення психологічних, фізіологічних, біохімічних і соціальних показників.

Серед дисциплін здоров'язбережувального напрямку в освітній програмі для здобувачів ступеня бакалавру зі спеціальності 014.11 середня освіта (Фізична культура) у циклі дисциплін професійної підготовки передбачено вивчення: анатомії і фізіології людини, спортивної медицини, біохімії з основами біохімії спорту, біомеханіки спортивних вправ та спортивної метрології, гігієни фізичного виховання, технологій оздоровчо-рекреаційної рухової активності (рис. 1). У циклі професійних вибіркових дисциплін планується вивчення фізіологічних основ фізичного виховання та спорту, основ медичних знань та долікарської діагностики. Але, на наш погляд зміни, які весь час відбуваються у освітньому процесі вищої школи, а саме: зміни в навчальних планах, робочих програмах, у навчальних дисциплінах, не дають можливості сформувати єдину лінію плавного перетікання та послідовного узагальнення теоретичних знань здоров'язбереження до практичного застосування [2, с. 75].

Моніторинг відношення студентів до здорового способу життя показав, що студенти не визначають рухову активність як пріоритетну у збереженні здоров'я. Тому посилення підготовки майбутнього вчителя фізичної культури необхідно здійснити у гуманістичному напрямку, чого вимагають сучасні уявлення про здоров'я, які базуються на провідних теоретичних положеннях про єдність організму з оточуючим середовищем, знання про адаптацію, гомеостаз, функціональні системи і данні біологічної кібернетики про механізми керування в живих системах.

Вчитель фізичної культури повинен володіти методиками визначення та оцінки кількісних показників здоров'я індивіда і уміти використовувати найбільш інформативні з них у практичній діяльності. Для цього, на нашу думку, потрібно у навчальні плани включати нові дисципліни або спеціальні курси валеологічного спрямування. Потрібно внести відповідні корективи у навчальні програми з медико-біологічних дисциплін. Залучити студентів до моніторингової діяльності, проведення досліджень в галузі здоров'язбереження. Тільки конкретні результати, наглядні приклади

Рис. 1. Розподіл дисциплін медико-біологічного спрямування серед обов'язкових і вибіркових компонентів в освітній програмі 014.11 Середня освіта (Фізична культура) 2018 н.р.

можуть забезпечити свідоме формування спрямованості на здоров'язбереження. Особливої уваги у цьому контексті треба надати вивченню таких дисциплін як фізіологія та фізіологія рухової активності, оскільки вивчення функцій систем організму може доповнюватися методами дослідження їх функціонального стану.

Пильної уваги до здоров'я дитини особливо потребує період навчання в початковій школі, що пов'язано з переходом до систематичної навчальної діяльності, з підвищенням психічних навантажень, зменшенням можливостей прояву рухової активності та іншими факторами ризику. З цією метою необхідно теоретично обґрунтувати та експериментально впровадити новий валеологічний підхід до реалізації здоров'язберігаючих компетенцій у формуванні фізичної культури учнів протягом всього навчання [6, с. 168].

Формування компетентнісної готовності майбутніх педагогів фізичної культури до здоров'язбереження буде протікати ефективно, якщо в процесі їх професійної освіти здійснюється орієнтація на здоров'язберігаючі функції фізичної культури, активуються мотиви до вдосконалення професійної готовності, формується цілісна система компетенцій на основі єднання теорії і практики під час навчання.

Рішення проблеми буде найбільш ефективним при використанні поетапного засвоєння медико-біологічної складової програми у вищому навчальному закладі.

Перший етап доцільно присвятити вивченню фундаментальної складової біологічного напрямку: анатомії, фізіології, гігієни, вікової фізіології, біохімії, біомеханіки, валеології та ін.

На другому етапі формуються сучасні уявлення про стан досліджень в галузі професійної підготовки фахівців фізичної культури, концепцій готовності педагогів до професійної діяльності з теорії і методики фізичного виховання, оздоровчої фізичної культури [7, с. 130]. При цьому важливим є вивчення нормативних документів, що регламентують необхідний рівень підготовки майбутніх вчителів фізичної культури.

Третій етап доречно присвятити моделюванню процесу готовності студентів фізкультурно-

спортивного профілю до здоров'язберігаючої діяльності, виявити особливості, які мають місце в процесі здійснення педагогом фізичної культури здоров'язбереження школярів. На цьому етапі необхідно опанувати методи фізіологічного дослідження, педагогічного спостереження та медико-біологічного тестування, аналіз освітньої практики. Студенти повинні використовувати сучасні підходи по визначенню кількісних характеристик фізичного здоров'я, вміти використовувати функціональні проби оцінки фізичної працездатності [4, с. 238].

Четвертий етап включає інтерпретацію досягнутих результатів та формує готовність майбутніх педагогів фізичної культури до здоров'язбереження учнів [5, с. 15].

Висновки. Головна роль у реалізації одної з провідних функцій освіти – соціально-оздоров-

чої належить вчителю фізичної культури. Педагог, що має достатній рівень пізнання в області змісту і технологій здоров'язбереження з урахуванням вікових та індивідуальних особливостей учнів, відповідально ставиться до виконання здоров'язберігаючих функцій, ініціює підбір і впровадження відповідних цінностей фізичної культури, проектує та реалізує ефективні здоров'язберезувальні технології, засновані на руховій активності може вважатися достатньо компетентним. Базою формування професійної готовності вчителя до здоров'язбереження є медико-біологічна підготовка студентів.

Впровадження поетапного формування компетентнісної готовності та удосконалення планування дозволить доповнити методологію подальшого вдосконалення освітнього процесу в галузі здоров'язбереження.

Список літератури:

1. Дзятковская Е.Н. Здоровьесберегающие образовательные технологии: новые акценты [Электронный ресурс] // Психология здоровья и личностного роста. – 2010. – № 1. – Режим доступа: http://www.healthmusicpsy.ru/index.php?page=psychologiya_zdorovya&issue (29.09.11).
2. Єфіменко Н.П. Дослідження моніторингу стану здоров'я студентів ХНАУ з різним рівнем адаптаційних можливостей / Н.П. Єфіменко, П.Б. Єфіменко, О.П. Канищева // Фізична реабілітація та рекреаційно-оздоровчі технології. – 2016. – № 3. – С. 73-78.
3. Максимова К.В. Моніторинг стану соматичного здоров'я студенток 1 курсів вищих навчальних закладів м. Харкова // Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». – № 7(29). – 2017. – С. 30-34.
4. Маликов Н.В. Использование новых компьютерных технологий при оценке функциональной подготовленности и функционального состояния организма / Н.В. Маликов, Н.В. Богдановская, А.А. Кузнецов // Слобожанський науково-спортивний вісник. – 2005. – Вип. 8. – С. 237-240.
5. Носко М.О. Здоров'язберезувальні технології у фізичному вихованні: монографія / М.О. Носко, С.В. Гаркуша, О.М. Воеділова. – К.: СПД, 2014. – 300 с.
6. Огніста К. Формування особистої фізичної культури першокласників на уроках / К. Огніста, А. Огністий // Нова педагогічна думка. – 2013. – № 4. – С. 166-170.
7. Онищенко Н.П. Особливості застосування здоров'язберезувальної педагогіки у навчальному виховному процесі вищих навчальних закладів / Н.П. Онищенко // Соціальна робота. – Випуск 34. – С. 129-132.
8. Попов А.А., Коваленко А.С. Образ жизни и здоровье. Стратегия формирования здорового способа життя. Матеріали конф., Київ, 19-20 жовтня 2000 р. – С. 49-54.
9. Романова Н.Ф. Формування здорового способу життя як сучасна стратегія протидії соціально небезпечним хворобам серед дітей та молоді : монографія / Н.Ф. Романова // Протидія соціально небезпечним хворобам : вивчення українського досвіду / за ред. Т.В. Семигіної. – К.: Пульсари, 2010. – С. 39-48.
10. Стойка О.О. Сучасні технології формування здорового способу життя серед молоді // Вісн. соц. гігієни та організації охорони здоров'я України. – 2001. – № 3. – С. 92-97.
11. Селезньова О.О. Здоров'я молоді та формування здорового способу життя. Народна освіта. – Режим доступу: <https://www.narodnaosvita.kiev.ua>.

Баштовенко О.А.

Измаильский государственный гуманитарный университет

КОМПЕТЕНТНОСТНЫЙ ПОДХОД В ОБУЧЕНИИ СТУДЕНТОВ КАК СРЕДСТВО ПРЕОДОЛЕНИЯ НЕГАТИВНЫХ ТЕНДЕНЦИЙ В ЗДОРОВЬЕ ШКОЛЬНИКОВ

Аннотация

Статья посвящена актуальной проблеме здоровьесбережения детей. В решении этой проблемы ведущее значение принадлежит учителям физической культуры. Основы профессиональной готовности, составляющей которой является здоровьесберегающая компетентность, формируются еще на этапе обучения в высших учебных заведениях. Преодоление проблем, связанных с недостаточным уровнем готовности педагогов физической культуры к реализации системы здоровьесберегающих мероприятий, несовершенно разработанными аспектами подготовки их деятельности в образовательном процессе, несовершенно программно-методическим обеспечением формирования профессиональной готовности в высших учебных заведениях поможет сформировать профессиональные компетенции учителя физической культуры как комплексного феномена, с большим потенциалом для улучшения уровня здоровья детей и подростков.

Ключевые слова: здоровьесбережение, физическая культура, профессиональная компетенция.

Bashtovenko O.A.

Izmail State University of Humanities

COMPETENT APPROACH IN TEACHING STUDENTS AS A MEANS OF OVERCOMING NEGATIVE TENDENCIES IN SCHOOLCHILDREN'S HEALTH

Summary

The article deals with the actual problem of healthcare of children. Of particular significance are the issues of its support and strengthening. There is a tendency towards shortening life expectancy, increasing morbidity and many other causes associated with functional deviations. They are acquired, as a rule, during the period of study in a secondary school, and determine the importance of these studies. Intensification of education, constant increase of educational load on students, the predominance of static stress require a modern teacher to implement a new – competent approach. The fundamentals of professional readiness are implicated in their healthcare-retaining competence. Professional readiness is formed at the stage of studying in higher educational establishments. It is necessary to overcome the problems of insufficient level of readiness of physical culture teachers to implement the preservation of children's health. It is necessary to improve the aspects of their activities in the educational process, software and methodological support for the formation of professional readiness in higher education institutions. This will help form the professional competencies of the teacher of physical culture as a complex phenomenon with great potential. This should lead to an improvement in the health of children and adolescents.

Keywords: healthy life, phizic culture, professional competence.